

MATTHEÛS

18:1-5

Wie het Koninkrijk wil binnengaan, moet veranderen en nederig worden als een klein kind.

GELEZEN UIT

Herziene Statenvertaling

BELUISTER OF BEKIJK

versvoorvers.org/mattheus/18-1-5-deel-1

BELUISTER OF BEKIJK

Inhoud

1	De trots van de onveranderde discipelen	5 min	3
2	Een aards koninkrijk en hoge posities	5 min	5
3	Het kind als antwoord op hun eerezucht	3 min	7
4	Werkelijke bekering betekent verandering	6 min	9
5	Als een kind: afhankelijk en nederig	6 min	12
	Om verder te lezen		15

1

De trots van de onveranderde discipelen

Laten we naar hoofdstuk 18 van het Evangelie van Mattheüs gaan. Vers 1 zegt:

Op dat moment kwamen de discipelen bij Jezus en zeiden: Wie is toch de belangrijkste in het Koninkrijk der hemelen? En Jezus riep een kind bij Zich en zette dat in hun midden. En Hij zei: Voorwaar, Ik zeg u: Als u zich niet verandert en wordt als de kinderen, zult u het Koninkrijk der hemelen beslist niet binnengaan. Wie zich dan zal vernederen als dit kind, die is de belangrijkste in het Koninkrijk der hemelen. En wie zo'n kind ontvangt in Mijn Naam, die ontvangt Mij. Maar wie een van deze kleinen, die in Mij geloven, doet struikelen, het zou beter voor hem geweest zijn dat een molensteen aan zijn hals gehangen was en hij in de diepte van de zee gezonken was. Wee de wereld vanwege al haar struikelblokken, want het is noodzakelijk dat er struikelblokken komen; maar wee die mens door wie zo'n struikelblok er komt! Als dan uw hand of uw voet u doet struikelen, hak hem af en werp hem van u. Het is beter voor u kreupel of verminkt tot het leven in te gaan, dan met twee handen of twee voeten in het eeuwige vuur geworpen te worden. Als uw oog u doet struikelen, ruk het uit en werp het van u. Het is beter voor u met één oog tot het leven in te gaan, dan met twee ogen in het helse vuur geworpen te worden.

MATTHEÛS 18:1-9

Hier zien we dat de discipelen blijk geven van hun eigen vleselijke egotisme, hun trots, hun drang om elkaar de loef af te steken en hun onderlinge rivaliteit. Deze mannen waren geen heiligen in de zin waarin wij denken aan mensen die hun lagere instincten hebben overwonnen en zonder hapering een godvruchtig, nederig en geestelijk leven leiden. Deze mannen waren nog steeds in hoge mate de mannen die Jezus had aangetroffen. Ze waren volgens mij nog niet wat wij wedergeboren zouden noemen. Want ik geloof dat de wedergeboorte die zij later ervoeren, het gevolg was van de opstanding van Jezus uit de dood.

Ik vat dit vooral zo op vanwege wat Petrus zei in 1 Petrus 1:3, waar staat:

Geprezen zij de God en Vader van onze Heere Jezus Christus, Die ons, overeenkomstig Zijn grote barmhartigheid, opnieuw geboren deed worden tot een levende hoop, door de opstanding van Jezus Christus uit de doden,

1 PETRUS 1:3

Het klinkt alsof hij zegt dat wij opnieuw verwekt, of opnieuw geboren, zijn als gevolg van de opstanding van Jezus uit de dood. Op dit moment was Jezus nog niet uit de dood opgestaan. Daarom hebben we hier te maken met mannen die waarschijnlijk niet wedergeboren waren, maar wel religieus.

Met religieus bedoel ik, dat moet ik verduidelijken, niet dat ze vastzaten in een of andere ritualistische godsdienst. Ik bedoel veeleer dat het mannen met religieuze gevoelens waren. De dingen van God gingen hun ter harte. Jezus ging hun beslist ter harte. Ze wilden godvruchtig zijn. Ze vroegen Jezus bijvoorbeeld om hun te leren bidden. Toch waren het mannen bij wie de natuurlijke mens, de innerlijke gevallen toestand, werkelijk niet wedergeboren en onveranderd was. Daarom waren ze, als het erom ging voor zichzelf op te komen, precies als andere mensen.

Jezus zei bij een bepaalde gelegenheid:

Toen zei Jezus tegen Zijn discipelen: Als iemand achter Mij aan wil komen, moet hij zichzelf verloochenen, zijn kruis opnemen en Mij volgen.

MATTHEÛS 16:24

Dit gaat tegen de menselijke natuur in. De enige manier waarop je jezelf werkelijk kunt verloochenen in de zin waarin Jezus je daartoe oproept, is wanneer je een wedergeboorte hebt ondergaan. Er komt een nieuwe natuur in je. Zoals in hoofdstuk 1 van 2 Petrus staat, krijgen wij deel aan de goddelijke natuur. Het is deze goddelijke natuur die ons in staat stelt te doen en te zijn wat Jezus van ons verlangt.

Daarvóór konden mensen in hun gevallen natuur misschien weten wat juist was om te doen, maar ze konden dat onmogelijk werkelijk consequent doen. Hoewel de discipelen godvruchtig wilden zijn, werden ze daarom nog steeds in hoge mate beheerst door hun vleeselijke, wereldse neigingen. Een van die neigingen is dat je ervoor zorgt dat je voor jezelf opkomt.

2

Een aards koninkrijk en hoge posities

Binnen een beweging zoals die van Jezus kon Jezus soms rekenen op de loyaliteit van grote mensenmassa's. Zijn discipelen beschouwden Jezus als de Messias. Er waren veel mensen die Jezus volgden en Hem waarschijnlijk ook wel de Messias wilden noemen, zolang Hij maar het soort Messias zou zijn dat zij wilden. Daarom waren er momenten waarop duizenden mensen Jezus volgden. We hebben een verslag van een gelegenheid waarbij Hij de menigten voedde die Hem volgden. Er waren maar liefst vijfduizend mannen, plus vrouwen en kinderen. Er waren daar duizenden en duizenden mensen.

De discipelen beseften dat Jezus zich op de top van een golf van grote populariteit bevond die ertoe kon leiden, en naar hun overtuiging ertoe zou leiden, dat Hij koning werd. Dat was wat de Messias zou worden: de koning van Israël. Ze konden om zich heen kijken en één en één bij elkaar optellen. Ze beseften dat zij van alle mensen het

dichtst bij Hem stonden. Hij had die twaalf uitgekozen om tijd met Hem door te brengen en speciaal te worden opgeleid. Het was duidelijk dat Hij hun verantwoordelijkheden gaf die binnen Zijn beweging zouden leiden tot leidinggevende posities en dergelijke. Omdat dit zo was, verwachtten ze eigenlijk dat ze heel belangrijke mensen zouden worden in het koninkrijk dat Hij, naar zij hoopten, zou vestigen.

Jezus heeft inderdaad een koninkrijk gevestigd. Daarover zou onder gelovigen geen enkele twijfel mogen bestaan. Maar het koninkrijk dat Hij vestigde, was geen koninkrijk van politieke aard.

Het was niet een soort koninkrijk dat zijn heerschappij oplegt aan anderen die niet geregeerd willen worden, maar daartoe gedwongen worden. Het Koninkrijk dat Jezus vestigde, was een koninkrijk van vrijwillige onderwerping. Het was een Koninkrijk waarin Zijn heerschappij wordt verkondigd en een beroep wordt gedaan op het geweten van alle mensen om zich te bekeren en zich over te geven, hun geloof in Hem te stellen en Hem als Koning te volgen. Maar Hij zou het zwaard niet opnemen of een leger oprichten of iets dergelijks doen om Zijn heerschappij aan mensen op te leggen.

De discipelen begrepen dat volgens mij nog niet helemaal. Ze verwachtten dat Jezus een koning zou worden zoals andere koningen. En dat zou betekenen dat ze er heel goed voorstonden om belangrijke politieke figuren te worden. Meer dan eens lezen we dat ze erover speculeerden wie de hoogste politieke positie in Zijn Koninkrijk zou krijgen. Je herinnert je dat Jakobus en Johannes eens naar Jezus toe kwamen en zeiden:

En zij zeiden tegen Hem: Geef ons dat wij mogen zitten, de één aan Uw rechter- en de ander aan Uw linker hand, in Uw heerlijkheid.

MARKUS 10:37

Ze hadden het volkomen verkeerd begrepen. Jezus antwoordde hun bij die gelegenheid dat ze de dienaren van allen moesten zijn als ze groot wilden zijn in Zijn Koninkrijk.

Hier denken de discipelen er ongeveer hetzelfde over. Ze zijn er nog steeds mee bezig ervoor te zorgen dat ze het aanzien en de eer krijgen die hun toekomen vanwege de offers die ze hebben gebracht om deel uit te maken van Jezus' beweging. Ze komen naar Jezus toe en zeggen:

Wie is de belangrijkste in het Koninkrijk der hemelen?

Natuurlijk zou geen van hen betwisten dat Jezus de grootste was in het Koninkrijk der hemelen. Maar waarschijnlijk dachten ze: 'Afgezien van U, wie van ons is dan de grootste?' Met andere woorden, ze vragen Jezus om rangen te gaan toekennen aan Zijn discipelen.

Elke koning heeft in zijn kabinet of in de hiërarchie van zijn ambtsdragers sommigen die hoger in rang staan dan anderen. Hij heeft misschien een eerste minister, en die eerste minister kan hoger staan dan sommige bestuurders in zijn koninkrijk. De discipelen begonnen hier nieuwsgierig naar te worden. Jezus had over sommige van deze zaken eigenlijk niet erg duidelijk gesproken. Hij had hun eens gezegd dat zij, de twaalf, ooit op twaalf tronen zouden zitten en de twaalf stammen van Israël zouden oordelen. Dat sprak hen ongetwijfeld wel aan. Maar Hij had maar heel zelden met hen gesproken over hoe de gezagspositie die zij in Zijn Koninkrijk zouden krijgen, in de toekomst ingericht zou zijn.

Ik weet zeker dat ze daar heel vaak aan dachten. Ze hadden hun vroegere beroepen achter zich gelaten om deel uit te maken van Zijn beweging. En een deel van hun voorstelling van hun bestemming binnen deze beweging was dat ze belangrijke mannen zouden worden. Zoals je van natuurlijke mensen zou kunnen verwachten, vroegen ze zich onderling natuurlijk af: 'Wie van ons zal de hoogste rang krijgen? Wie van ons zal de grootste zijn in dit Koninkrijk?'

3

Het kind als antwoord op hun eerzucht

Jezus riep een klein kind bij Zich en zette het midden tussen hen in. Dit kleine kind stond blijkbaar vlakbij. Je krijgt de indruk dat Jezus bij deze gelegenheid alleen met Zijn discipelen in het huis was. Dit was geen ontmoeting waarbij de menigten

aanwezig waren. Daarom was het kind waarschijnlijk een kind uit dat gezin. Omdat Jezus het grootste deel van Zijn tijd in Kapernaüm in het huis van Petrus doorbracht, is de kans groot dat dit een van Petrus' kinderen was.

Het kind stond daar. Het kan het kind van een van de andere discipelen zijn geweest, of een kind uit de buurt. Maar omdat we geen verdere informatie hebben, kunnen we er waarschijnlijk het best van uitgaan dat het een van de kinderen uit Petrus' eigen gezin was, dus een van zijn kinderen.

Vergeet niet dat de Bijbel niet leert dat Petrus celibatair leefde. De Bijbel leert niet dat Petrus iets anders was dan een huisvader. De Rooms-Katholieke Kerk heeft natuurlijk geleerd dat Petrus de eerste paus was. En niet alleen pausen, maar ook bisschoppen en priesters binnen het rooms-katholicisme moeten ongehuwd zijn en celibatair leven. Maar deze traditie is duidelijk pas enige tijd na de tijd van Christus ontstaan. In de eerste plaats geloof ik namelijk niet dat Petrus de eerste paus was. Maar als hij dat wel was, verschilde hij beslist van de pausen die na hem kwamen, want hij had een vrouw en kinderen.

We lezen in het Nieuwe Testament meer dan eens over de vrouw van Petrus. Vroeg in de bediening van Jezus was er een gelegenheid waarbij Jezus naar het huis van Petrus kwam, nadat Hij in een synagoge een demon uit een man had geworpen. De schoonmoeder van Petrus, oftewel de moeder van zijn vrouw, was ziek, en Jezus genas haar van koorts. Daardoor weten we dat Petrus bij die gelegenheid een vrouw had. Veel later, in 1 Korinthe, hoofdstuk 9, verwijst de apostel Paulus ernaar dat Petrus een vrouw had die tijdens zijn bediening met hem meereisde.

Petrus was een getrouwde man, en het lijkt heel goed mogelijk dat hij kinderen had. Het is waarschijnlijk dat zij in het huis van Petrus waren toen dit gebeurde. Daarom lijkt het opnieuw waarschijnlijk dat het kind een van Petrus' eigen kinderen was. Het is voor ons niet belangrijk om vast te stellen wie het kind was. Maar het is interessant om hierover na te denken, want het is heel goed mogelijk dat Petrus een van degenen was die vroegen:

Wie is de belangrijkste?

Als een van zijn eigen kinderen voor de kring van discipelen werd gebracht als een voorbeeld van wie de grootste is, zou dat voor een vader heel leerzaam zijn. Hij zou dan zien dat zijn eigen kind in de ogen van Jezus geëerd werd, mogelijk zelfs boven hemzelf, dat wil zeggen boven de vader van het kind.

4

Werkelijke bekering betekent verandering

Jezus nam dit kind, zette het in hun midden, vestigde nadrukkelijk de aandacht op het kind en richtte hun aandacht daarop. En Hij zei:

En Hij zei: Voorwaar, Ik zeg u: Als u zich niet verandert en wordt als de kinderen, zult u het Koninkrijk der hemelen beslist niet binnengaan.

MATTHEÛS 18:3

Het Engelse woord ‘converted’, dat hier met ‘verandert’ is vertaald, heeft in het latere christelijke jargon de bijzondere betekenis gekregen van christen worden, tot bekering komen. We spreken erover dat iemand behouden wordt, tot bekering komt of Christus aanneemt. In ons jargon gebruiken we deze termen door elkaar. Wanneer we Jezus dus horen zeggen:

Als jullie niet veranderen, denken we gewoonlijk dat dit betekent wat ons culturele beeld van bekering ook maar is.

Daarmee bedoel ik dat velen van ons bijvoorbeeld zouden denken dat iemand tot bekering komt wanneer hij in een gemeente is, er een preek is gehouden en er een oproep is gedaan om naar voren te komen. Iedereen heeft de ogen gesloten en het hoofd gebogen, iemand steekt op verzoek van de prediker zijn hand op, en vervolgens wordt tegen die persoon gezegd dat hij naar voren moet komen en een zondaarsgebed moet bidden, enzovoort. In veel evangelische kringen noemen we dat tot bekering komen.

Maar we moeten beseffen dat Jezus geen van die culturele gebruiken kende. Jezus deed nooit zoiets als: ‘Iedereen de ogen dicht, iedereen het hoofd gebogen.’ Voor zover wij weten, deed Hij zelfs nooit een oproep om naar voren te komen. En voor zover wij weten, deden de apostelen dat in het boek Handelingen evenmin. Dit is een tamelijk moderne methode om mensen ertoe te brengen hun geloof in Christus te belijden, maar dat is wat wij bekering noemen.

Velen van ons kunnen zeggen: ‘Ik ben op die en die datum tot bekering gekomen,’ omdat we ons de dag herinneren waarop we die uitnodiging hoorden, naar voren gingen en het zondaarsgebed baden. Dit is onder ons zelfs zo gebruikelijk dat veel predikers, naar mijn mening zonder enige grond, zullen zeggen dat je niet tot bekering bent gekomen als je de dag van je bekering niet kunt herinneren. Als je je niet kunt herinneren op welke dag je behouden werd, dan ben je niet behouden. Zij nemen aan dat behouden worden iets is waarbij een zekere hoeveelheid ongebruikelijk ceremonieel gedoe komt kijken. Je zou je beslist herinneren of je door een gangpad naar voren bent gelopen en iemand je heeft voorgezegd wat je in een zondaarsgebed moest bidden.

Maar Jezus doelt niet noodzakelijk op dat soort bekering. Het woord ‘bekeerd’, zoals Hij het gebruikt, heeft in elk geval niet noodzakelijk de gespecialiseerde betekenis die het in evangelische kringen bij ons heeft. Toen Hij zei:

Als jullie niet veranderen, moeten we bedenken dat het woord ‘bekeerd’ een eenvoudig, elementair woord is dat hetzelfde betekent als veranderd worden.

We gebruiken het woord omzetting ook voor andere dingen dan een godsdienstige bekering. Als je iets omzet van 110 naar 12 volt, of als je een slaapkamer in een badkamer verandert, betekent omzetten of veranderen eenvoudigweg dat je iets verandert, of dat iets verandert. Toen Jezus zei:

Met ‘Als jullie niet veranderen’ dacht Hij dus niet noodzakelijk aan alles waarmee wij dat woord omgeven. Dat gold in elk geval voor wat Zijn discipelen erbij voor ogen hadden, en waarschijnlijk ook voor wat Hijzelf erbij voor ogen had. Hij zei eenvoudigweg: ‘Tenzij jullie veranderd worden; jullie moeten veranderen.’

Ik moet natuurlijk heel duidelijk maken dat de fundamentele verandering die vereist is, inderdaad plaatsvindt op het moment van de wedergeboorte. Al die evangelische gebruiken die ik heb genoemd, kunnen heel goed de omstandigheden vormen waarin deze bekering of verandering plaatsvindt. Maar een van de redenen waarom ik hierbij al dit voorbehoud maak, is dat sommige mensen zouden zeggen dat ze tot bekering zijn gekomen, hoewel ze nooit veranderd zijn.

Sommige mensen doorlopen de hele procedure: ze lopen door het gangpad naar voren wanneer er een oproep wordt gedaan, bidden het zondaarsgebed en vertrekken met een kaart waarop staat: 'Ik ben nu behouden.' De begeleider verzekert hun dat ook, maar toch verandert er nooit iets in hun leven. Ze leven net zozeer in zonde als tevoren, leven net zozeer voor zichzelf als tevoren, hebben niet meer hartstocht voor God dan tevoren en hebben niet meer honger naar Zijn Woord dan tevoren. Het zou bijzonder moeilijk zijn om ook maar iets te vinden waarin ze veranderd zijn.

Je kunt zelfs met goede redenen zeggen dat ze niet veranderd zijn. Ze zijn niet veranderd. Ze hebben een godsdienstig ritueel doorlopen door op een oproep om naar voren te komen te reageren, maar ze zijn niet veranderd. Het moet duidelijk zijn dat iemand die niet veranderd is, niet tot bekering is gekomen, want het woord 'bekeerd' betekent 'veranderd'.

We hebben vaak met te weinig genoegen genomen. Misschien willen we gewoon zo graag statistieken bijhouden van hoeveel mensen door onze bedieningen tot bekering zijn gekomen. Maar we zeggen zo snel dat iemand behouden is omdat die persoon een oppervlakkige belijdenis heeft afgelegd dat hij belangstelling heeft voor de dingen van God, of een gebed heeft uitgesproken dat iemand hem regel voor regel heeft voorgezegd om na te zeggen. Het is mogelijk dat er helemaal geen werkelijke godsdienstige, geestelijke, innerlijke verandering is.

Het werkelijke kenmerk van bekering is dat iemand daarna anders is dan hij tevoren was. Hij is veranderd. Hij is van het ene tot het andere bekeerd. Het lijkt mij zeer schadelijk om aan te nemen dat er bekering heeft plaatsgevonden wanneer er geen verandering is, want volgens de Schrift heeft die dan niet plaatsgevonden. In de Bijbel is er nooit iemand tot bekering gekomen zonder te veranderen, want het zou een innerlijke tegenspraak zijn om dat te beweren. Bekering en verandering zijn hetzelfde.

5

Als een kind: afhankelijk en nederig

Jezus zegt tegen Zijn discipelen: ‘Jullie moeten veranderen.’ Hij zegt:

Als jullie niet veranderen en als kleine kinderen worden, komen jullie het Koninkrijk der hemelen absoluut niet binnen.

Wat Hij zegt, is dat jullie je op dit moment niet in de toestand bevinden die jullie het Koninkrijk der hemelen zal binnenbrengen.

Natuurlijk hoefde niet alles te veranderen. Ze hadden al een aantal dingen veranderd. Ze hadden het ene beroep voor het andere verruild. Ze hadden hun visserij en hun werk als belastinginner opgegeven, dat soort dingen, om door Jezus opgeleid te worden voor religieus werk. Er waren veel dingen veranderd. Ze hadden hun opvattingen veranderd. Voordat ze Jezus kenden, wisten ze niet dat Hij de Messias was. Nu wisten ze het wel. Nu geloofden ze dat. Dat was een goede verandering. Maar er was nog een ander terrein waarop ze duidelijk moesten veranderen, en dat was dit: ze hielden zich nog altijd bezig met de vraag wie de grootste was.

Als je bij kleine kinderen teruggaat tot de jongst denkbare leeftijd waarop ze zich enigszins van zichzelf bewust zijn, denken ze er niet over na of de een groter is dan de ander. Natuurlijk hoeven kinderen niet erg oud te worden voordat ze in zulke termen beginnen te denken. Ze beginnen zichzelf inderdaad met elkaar te vergelijken. Maar heel kleine peuters zijn zich er niet van bewust hoe ze zich tot anderen verhouden en hoe groot ze zijn in vergelijking met anderen.

De allerjongste kinderen zijn zich maar van één ding bewust, en dat is dat ze alles nog moeten leren. In elk opzicht zijn ze afhankelijk van anderen. Ze weten dat als ze honger hebben, ze mama nodig hebben om hun eten te geven. Ze weten dat als ze naar de wc moeten, ze iemand nodig hebben om hen daarbij te helpen. Bij alles wat ze doen, hebben ze hulp nodig. Als ze op de stoel willen komen, moet iemand hen op de stoel tillen. Ze zijn zo klein en hulpeloos. Daarom zijn ze niet bang om hulp te vragen. Ze zijn niet bang om hun eigen onvermogen te erkennen. In die zin zijn ze nederig.

Zoals ik al zei, hoeven kinderen niet erg lang te leven voordat ze niet meer erg nederig zijn, ook al hebben ze misschien nog evenveel reden om nederig te zijn als daarvoor. Trots is iets goddeloos dat al op jonge leeftijd in het hart van de mens opkomt. Maar heel kleine kinderen hebben nog niet geleerd trots te zijn. Ze hebben nog niet geleerd zich anders voor te doen dan ze zijn. Ze weten dat ze dingen niet weten, dus stellen ze veel vragen en geloven ze wat hun ouders hun vertellen. Ze zijn niet bang om hulp te vragen. Ze zijn niet bang om te zeggen: 'Ik kan dit niet. Ik ben niet groot genoeg. Ik ben niet sterk genoeg.' Ze beweren beslist niet dat ze groot zijn: 'Ik ben groter dan iemand anders.'

Jezus zei:

En Hij zei: Voorwaar, Ik zeg u: Als u zich niet verandert en wordt als de kinderen, zult u het Koninkrijk der hemelen beslist niet binnengaan.

MATTHEÛS 18:3

Natuurlijk zijn er veel dingen waarin kinderen niet zijn zoals wij, en Jezus zegt niet dat we in alle opzichten als kinderen moeten worden. Hij wil niet dat we naïef worden. Hij wil niet dat we goedgelovig worden. Hij wil niet dat we letterlijk zo hulpeloos worden als kleine kinderen. Hij wil niet dat we kinderachtig of onwetend worden. Het zijn niet die opzichten waarin we kinderen moeten zijn.

De apostel Paulus zei ergens dat we geen kinderen in ons denken moesten zijn. Dat staat in 1 Korinthe 14. Hij zei:

Broeders, word geen kinderen in uw denken, maar wees kinderlijk in de slechtheid, en word in uw denken volwassen.

1 KORINTHE 14:20

Er zijn opzichten waarin we als kinderen moeten zijn en opzichten waarin we dat niet moeten zijn.

Maar het opzicht waarin Jezus zegt dat Zijn discipelen als kinderen moeten worden, betreft hun zelfbeeld. De hele wereld om ons heen vertelt ons voortdurend dat we ons zelfbeeld moeten verbeteren. Jezus zegt dat je je zelfbeeld juist moet verkleinen. Een klein kind is zich veel meer bewust van wat het van anderen nodig heeft dan van wat het zelf kan bijdragen. Het beseft niet dat het groot is. Het beseft dat zijn ouders groot zijn, en dat zijn ouders sterk, groot, wijs en slim zijn. Zelf is het dat niet.

Deze nederigheid ontbreekt bij mensen naarmate ze ouder worden, en die moet worden herwonnen. Want iemand zal nooit werkelijk onder de juiste voorwaarden tot God komen en zijn behoefte erkennen, tenzij hij tot deze houding komt waarin hij als een kind is. Als we überhaupt het Koninkrijk der hemelen willen binnengaan, moeten we het punt bereiken waarop we onszelf niet zien als mensen die veel hebben bij te dragen, waarop we niets hebben waarmee we gefeliciteerd kunnen worden. We hebben niets wat ons boven een ander mens plaatst. We zijn eerder nog de minste van alle mensen.

Hoe oprechter we dit geloven, des te waarschijnlijker is het dat we werkelijk de genade van God ontvangen, onze behoefte aan barmhartigheid erkennen en dag aan dag van God afhankelijk zijn zoals een klein kind van een vader afhankelijk is. Dit is wat er moet gebeuren. Jezus zei:

En Hij zei: Voorwaar, Ik zeg u: Als u zich niet verandert en wordt als de kinderen, zult u het Koninkrijk der hemelen beslist niet binnengaan. Wie zich dan zal vernederen als dit kind, die is de belangrijkste in het Koninkrijk der hemelen.

MATTHEÛS 18:3-4

Met andere woorden, degene die zichzelf als de minste beschouwt, is degene die, zonder dat hij het zelf weet, de grootste is. We zullen nog meer over deze passage zeggen.

Om verder te lezen

Alle bijbelteksten die in deze lezing aan bod komen, in de volgorde waarin ze gebruikt zijn.

- Mattheüs 18:1-9
- 1 Petrus 1:3
- Mattheüs 16:24
- Markus 10:37
- Mattheüs 18:3
- 1 Korinthe 14:20
- Mattheüs 18:3-4

Lezing © Steve Gregg / The Narrow Path. Nederlandse vertaling © 2026 Vers voor Vers. De bijbeltekst in deze uitgave is ontleend aan de Bijbel in de Herziene Statenvertaling, © 2010/2016 Stichting HSV.